

Hoofdstuk 1

Izzy

‘Amy?’

Ik slaakte een ongeduldige zucht en observeerde hoe de barista een naam riep (niet die van mij) en de beker vervolgens neerzette. Ik kon zien dat het een grote pumpkin spice latte was, hetzelfde drankje dat ik had besteld, en ineens was ik vreselijk jaloers op Amy, wie ze ook mocht zijn.

Want ik wilde – nee, moest – mijn drankje hebben zodat ik er zo snel mogelijk weer vandoor kon.

Laat de volgende naam alsjeblieft Izzy zijn. Laat de volgende naam alsjeblieft Izzy zijn.

Als ik een verantwoordelijke volwassene was geweest, dan had ik bij het zien van de lange rij bij Scooter’s Coffee besloten om die ochtend geen koffie te halen. Maar dit was de eerste dag dat de pumpkin spice latte weer verkrijgbaar was, dus ik kon mezelf die jaarlijkse craving onmogelijk ontzeggen, zelfs al werd ik over dertig minuten bij mijn nieuwe baan verwacht.

Yep, ik nam hier een behoorlijk stompzinig risico.

Mijn nieuwe werkgever, Ellis Enterprises, was een groot techbedrijf met een goede naam wat betreft milieubewustheid en zorg voor haar personeel. Het bedrijf had sportfaciliteiten, kinderdagop-

vang, een gratis kantine en een dagelijkse borrel om vier uur; Ellis stond bekend als een geweldige plek om te werken.

Ik zou mezelf dus beslist een klap verkopen als ik door mijn gebrek aan zelfbeheersing te laat zou komen op mijn eerste werkdag.

‘Amy?’ De barista zei de naam opnieuw, en ik liet mijn blik door de drukke koffiezaak glijden. Aan een grote tafel aan de andere kant van de ruimte zat een groep vrouwen in sportkleding die er stuk voor stuk uitzagen als barrefitnessmodellen; misschien was een van hen wel Amy.

Deze Amy begon steeds meer als mijn aartsrivale te voelen.

Kom je koffie halen, Amy, mazzelpik die je bent.

Ik keek op mijn horloge en onderdrukte een kreun. *Shit, shit, shit.* Als mijn naam niet binnen drie minuten werd geroepen – en er was een grote kans dat dat niet ging gebeuren, want er stonden een heleboel lege bekers voor de espressomachine – dan kon ik die veel te dure latte wel vergeten en zou ik mijn missie moeten afbreken.

‘Amy!’ Opnieuw zei de barista de naam, geërgerd deze keer, en voor ik er goed en wel over na had gedacht, hoorde ik mezelf mompelen: ‘Ik ben Amy.’

En... ik stak mijn hand uit en pakte de beker.

Ik wist dat het verkeerd was, echt waar, maar ik moest gaan en ik had die koffie nodig en ik had al betaald, dus eigenlijk kon je dat geen stelen noemen, toch? En Amy had overduidelijk totaal geen haast. Ze was waarschijnlijk van gedachten veranderd en had het pand al verlaten. Dat was zeker mogelijk.

Toch?

Ik bedekte de naam Amy met mijn handpalm, sloot mijn vingers om de beker en draaide me om, klaar om de zaak uit te rennen voordat een of andere Scooter’s-beveiligingsmedewerker me onderuit zou halen vanwege mijn schaamteloze latte-diefstal, of Amy zelf ineens voor me stond.

Maar toen klapte ik recht tegen een muur op.

‘Ah!’ *O mijn god.* Het was helemaal geen muur, maar een keiharde borstkas, gehuld in een wit, gesteven overhemd en een donker-grijze stropdas. Ik keek vol afschuw toe hoe mijn beker door de botsing werd samengeperst, het deksel losschoot en hete koffie over de hele borstkas gutste. ‘Het spijt me zo!’

Ik keek op en... *wauw.*

Weet je wel hoe in films alles plots tot stilstand komt als een personage Die Ene ziet? Nou, dat overkwam mij terwijl ik oogcontact maakte met meneer Spierbundel. Hij keek met donkere ogen op me neer, zeer intense, donkere ogen die niet zozeer bruin waren als wel de warmste kleur donker amber. Zijn wenkbrauwen waren zwart, zijn haar was zwart, zijn perfect verzorgde stoppelbaardje was zwart en zelfs zijn pak was zwart, wat samen zorgde voor een soort contrasterende omlijsting van de prachtige botstructuur in zijn gezicht en zijn perfect gevormde mond.

Hij was net de langere Amerikaanse broer van Roy Kent of zo iets, en ik denk niet dat ik op dat moment fysiek in staat was om mijn mond te sluiten.

Tot ik de hete koffie door mijn eigen blouse voelde sijpelen.

Toen kwam alles weer in beweging. Ik mompelde nog zo’n charmante ‘aaah’, gooide mijn gekreukte beker (RIP latte) in de prullenbak en greep een stapel servetten van de toonbank.

‘Niet te geloven dat ik gewoon recht tegen je op botste,’ wauwde ik, terwijl ik met een prop servetten in mijn ene hand over zijn overhemd wreef en met de andere hand mijn eigen (godzijdank zwarte) blouse depte. Ik stond de servetten een soort van te pletten tegen de borstkas van deze man, druk aan het kloppen en deppen in een poging de grote koffievlek te laten verdwijnen. ‘Het ene moment pakte ik gewoon mijn koffie en het volgende ramde ik tegen je borst op met een gloeiend hete latte. Ik weet niet eens zeker...’

‘Het is al goed.’ Ook zijn stem was donker, een volle bariton met een subtiel schor randje. Ik keek op en hij glimlachte half naar me, alsof hij de spontane wrijfbeurt over zijn borst gemakkelijk vond, en

iets aan die blik trof me recht in mijn maag. Hij zei: 'Ik vond dit overhemd toch al vreselijk.'

Ik liet mijn handen langs mijn zij vallen en zei: 'Ik ook, maar ik wist niet hoe ik je dat moest vertellen. Vandaar de pumpkin spice latte.'

Hij stootte een lachje uit. 'Subtiel, maar effectief.'

Ik legde de servetten op de toonbank naast ons en beet op mijn onderlip om een grijns te onderdrukken. *Want ik zou me schuldig moeten voelen over het verbranden van deze man, toch? Lachen is hier geen passende reactie, hè?* Ik schraapte mijn keel en zei: 'Maar het spijt me écht. Ik wil met liefde de stomerij betalen of zoiets...? Een beter mens had aangeboden een nieuwe voor je te kopen, maar ik heb zo'n vermoeden dat dat niet binnen mijn budget past.'

Hij maakte opnieuw dat half-blaffende, half-lachende geluid dat ik tot in mijn tenen kon voelen en zei: 'Hoe kom je daarbij?'

'Je overhemd is doorweekt en ik kan er nog steeds niet doorheen kijken. Dus het moet wel van hoge kwaliteit zijn.'

'Probeerde je dat dan?' vroeg hij.

'Wat... om door je overhemd heen te kijken?'

Hij knikte.

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik deed niet per se een poging, maar ik ben wel een nieuwsgierige meid. Ik zou liegen als ik zei dat ik niet naar een derde tepel zocht.'

Eventjes zei hij niets, nog steeds een soort van glimlachend, maar nu wel met een rimpeltje tussen zijn wenkbrauwen, en ik wist dat mijn wangen rood werden. *Zei je nu echt 'derde tepel', jij idioot?* Soms vroeg ik me af waarom het me zo veel moeite kostte om gewoon mijn mond te houden.

Hij schraapte zijn keel en zei: 'Ik beloof je dat die er niet is... niet dat er iets mis mee is om er drie te hebben.'

Toen grijnsde ik wel. 'Ik bedoel, hoe meer zielen hoe meer vreugd, toch?'

Zijn lippen plooiden zich langzaam tot een brede glimlach die

merkwaardig krachtig was. Het was bijna alsof ik die lach over me heen vóelde gaan, als een hete zomerson die de koele huid verwarmt. 'Weten we zeker dat dat hier van toepassing is?'

'Absoluut niet, maar ik kon het moment niet voorbij laten gaan zonder iets te zeggen,' zei ik.

'Ik kreeg al zo'n indruk van je.'

'Hé,' zei ik met een geveinsde dosis gekrenktheid, 'het feit dat ik je borstkas heb geschroeid betekent nog niet dat je me mag beledigen.'

'Volgens mij is dat precies wat het betekent.'

'Vooruit.' Ik knikte instemmend en zei: 'Ik geef je hierbij zelfs nog een vrijkaart. Kom maar op met die belediging.'

'Dit voelt alsof je me in de val lokt.'

'Doe het,' zei ik en ik sloeg mijn armen over elkaar, terwijl ik me afvroeg of hij het ook voelde, dit heerlijke vleugje chemie. 'Kom op. Roast me, bro.'

Er verschenen lachrimpeltjes naast zijn ogen toen hij naar me keek, alsof hij geamuseerd was door het feit dat iemand hem 'bro' durfde te noemen, en hij zei: 'Goed dan. Ik ben geschokt dat je nog wat door die brillenglazen kunt zien... ze zijn erg vies.'

'O mijn god,' zei ik lachend, 'je hebt me nog echt beledigd ook.'

'Dat moest van jou,' zei hij, waarna hij met zijn hand – die erg groot was, niet dat me dat opviel – gebaarde dat ik mijn bril moest overhandigen.

'Nee.' Ik wist dat er een diepe frons op mijn voorhoofd stond terwijl ik mijn hoofd schudde. 'Néé. Meen je dit nu?'

'Kom op.'

'Oké.' Ik gaf toe en moest lachen om de absurditeit van de situatie terwijl ik mijn bril afzette en deze aan de gozer overhandigde. 'Alsjeblieft.'

Hij reikte in de binnenzak van zijn colbert – van een érg mooi pak, trouwens – en trok een brillendoekje tevoorschijn. Hij keek naar mijn bril (die altijd vies was) terwijl hij de glazen schoonwreef, en ik vroeg me af wat hier in godsnaam gebeurde.

Was dit GQ-model nu serieus het vuil van mijn bril aan het poetsen? Ik zei: 'Meestal zijn ze niet zo...'

'Jawel, ik vermoed dat ze dat wel zijn,' plaagde hij zonder op te kijken.

'Oké, meestal wel,' bekende ik, terwijl hij de bril teruggaf. Ik schoof hem op mijn neus, hield mijn hoofd schuin en zei: 'O, wauw, je bent een man.'

Voor een fractie van een seconde gunde hij me een lach als erkenning van mijn stomme grapje, maar toen... tóén. De lach verdween en het enige wat overbleef, was een intens krachtige, onmiskenbare, pure uitdrukking van interesse terwijl hij me recht in de ogen keek. *En ook nog eens zijn kaken op elkaar klemde.* Het moment duurde voort, en het voelde alsof mijn lichaam naar deze man toe werd getrokken. De hele wereld viel stil terwijl een onzichtbare draad me dichterbij trok.

'Blake!'

We keken allebei met een ruk in de richting van de barista, en ik hapte heel misschien hoorbaar naar adem door de onderbreking, maar zeker weten deed ik het niet.

'Eh, dat ben ik,' zei hij, en voor een fractie van een seconde keek hij me met halfdichte ogen aan – alsof hij iets dacht... over mij – voordat hij naar de koffie wees en langs me heen leunde om zijn beker te pakken. De zwakke geur van zijn eau de cologne trof me terwijl hij naar zijn koffie reikte; een subtiele geur die fris was en op de een of andere manier iets bosachtigs had, en ik voelde een onverklaarbare drang om aan zijn nek te snuffelen.

Doe normaal, sukkel. Wees cool.

Hij boog zich voorover zodat ik hem kon verstaan boven de geluiden uit van de drukke koffiezaak, en zijn diepe stem vond mijn oor met de vraag: 'Wil je een tafeltje opzoeken?'

'O, nee... hoe laat is het?' Het woord 'tafeltje' bracht me met een ruk terug naar de werkelijkheid en shit, ik was weer eens alles aan het verprutsen. *Shit, shit, shit.* Misschien zei hij hoe laat het was, ik weet het niet, want ik was te druk met het tevoorschijn halen van

mijn mobiel om hem te horen. Ik keek op het schermje terwijl de paniek door me heen schoot en mompelde: 'O mijn god, ik ben te laat. Ik moet gaan.'

Hij keek me nog steeds met diezelfde blik aan terwijl ik mijn sleutels uit mijn zak viste, en ik wist dat ik iets moest zeggen voordat ik als een gek naar mijn auto sprintte.

'Ik kom hier elke ochtend rond kwart voor acht, dus als je nog een vergoeding wilt voor de stomerij, of gedag wilt zeggen en samen een cakepop wilt eten of, eh... wat dan ook,' bazelde ik, 'dan zal ik er morgen zijn.'

'Oké...'

'Ik moet gaan... leuk je te ontmoeten!' Ik stormde op de uitgang af en jogde letterlijk langs de tafeltjes in mijn lakleren pumps van zeven centimeter hoog. En terwijl ik de deur opentrok, hoorde ik die vlinders-opwekkende stem achter me...

'Tot morgen dan maar, Amy.'

Amy?

O, nee.

Hoofdstuk 2

Izzy

Ik hees mijn totebag over mijn schouder en liep naar de liften toe, helemaal in de wolken met de manier waarop mijn eerste dag tot nu toe verliep. Ik had de hele ochtend met mijn team doorgebracht en meegekeken met de generalist van human resources die ik zou opvolgen, en het was – geen grap – leuk geweest.

Oprecht.

Iedereen op de afdeling leek met elkaar overweg te kunnen, het werk zelf klonk uitdagend maar niet al te stressvol, en ik had nota bene een (ongelofelijk kleine) kantoorkamer met mijn naam op de deur.

En ja, ik had intussen al meerdere foto's genomen.

Naast dat fantastische juweeltje mochten medewerkers van Ellis ook nog eens gratis sporten bij Incite Fitness, de populairste fitnessclub van de stad die op de twaalfde verdieping van het gebouw naast ons zat. Grátis. Daarom had ik net vijf kilometer op de loopband gerend, gedoucht en mijn tanden gepoetst, waardoor ik nu helemaal klaar was voor deel twee van mijn geweldige dag.

Terwijl ik door de gang liep, zag ik de liftdeuren dichtschuiven.

'Wacht!' riep ik, voor het geval iemand luisterde en aardig wilde

zijn. Ik verwachtte niets, dus toen er een hand naar buiten stak die de deuren tegenhield, slaakte ik bijna een gillette van vreugde.

Kon deze dag nóg beter worden?

'Dank je wel,' zong ik, terwijl ik een sprintje trok en de lift in stapte.

'Geen probleem,' zei de persoon die binnen stond. 'Welke ver...?'

'O. Mijn. God.' Ik staarde de man aan en kon mijn ogen niet geloven. Voor me stond meneer Spierbundel van Scooter's Coffee. In mijn lift. Ik geloof dat mijn mond opnieuw openhing in zijn aanwezigheid, en ademloos slaagde ik erin de woorden uit te brengen: 'Jij weer.'

Hij droeg nog steeds zijn dure pak, maar zijn haarpunten waren nat, alsof hij net had gedoucht, en ik kon zijn zeep ruiken. Hij leek net zo verrast om mij te zien als andersom, maar toen krulden zijn mondhoeken op in een betoverende, oprecht blij lach; zo'n lach die een uitzonderlijk knappe man altijd tot een waar kunstwerk omtoverde. Met die belachelijk lage stem van hem zei hij: 'Over een kleine wereld gesproken.'

De liftdeuren gleden dicht en hij gebaarde met zijn duim naar de verdiepingsknopjes.

'O. Ja. De lobby, alsjeblieft,' zei ik, hoewel ik zo geschokt was dat ik amper nog wist hoe ik moest praten. De hele ochtend had ik mezelf gedwongen om níét aan meneer Spierbundel te denken, want niet alleen moest ik me op mijn nieuwe baan concentreren, maar een spontane ontmoeting in Scooter's zou ook never nooit tot iets echts leiden.

Maar nu stond hij hier.

Pam-pam-paaaaam.

'Dus, eh...' zei hij. 'Werk je hier in de buurt of hoor je bij deze sportschool?'

'Ik was hier aan het sporten, want...' begon ik, maar toen knikte hij en kapte me af.

'Oké, normaal gesproken doe ik dit soort dingen niet, maar er

kan elk moment iemand binnenstappen, dus ik moet snel zijn.'

Zijn uitdrukking was vastberaden en intens, maar zijn mond stond ontspannen, alsof hij van onze ontmoeting genoot. Ik zag de nummertjes op het display boven de deuren oplichten terwijl we daalden.

Elf, tien, negen...

Niet stoppen alsjeblieft, niet stoppen alsjeblieft.

'Ik weet dat we vreemden zijn,' zei hij, met zo'n strakke blik op mij dat ik me moest inhouden niet aan mijn haar te zitten of mijn lipgloss bij te werken. 'Maar...'

Acht, zeven, zes...

Praat sneller voordat er iemand instapt!

'Ik blijf maar denken aan...'

Vijf, vier, drie...

Ik stak mijn arm uit en drukte op de noodknop achter hem.

De lift kwam met een ruk tot stilstand, waardoor meneer Spierbundel stilviel en ik zijn kant op struikelde. *Deed ik dat nu echt?* Ik zag hoe zijn ogen zich kort tot spleetjes knepen, en tussen zijn wenkbrauwen verscheen een rimpeltje.

'Nee, nee... ik heb de lift niet gestopt omdat ik een engerd ben,' zei ik snel, hoofdschuddend en met mijn handen in de lucht gestoken. 'Dit is geen konijn-in-kookpan-situatie zoals in *Silence of the Lambs*, waarbij ik mezelf aan je probeer op te dringen of zoiets. Het is alleen dat ik...'

'Fatal Attraction,' onderbrak hij me.

'Wat?'

'Dat gekookte konijn kwam voor in *Fatal Attraction,'* herhaalde hij, en de zorgelijke rimpel verdween terwijl zijn mondhoeken begonnen te trekken.

'O, juist, ja,' zei ik met een instemmend knikje. 'Nou, die situatie is hier ook niet van toepassing. Ik wilde alleen heel graag horen wat je te zeggen hebt voordat we de begane grond bereiken. Dat is de enige reden voor deze stagnatie, beloofd.'

'Wat ik wilde zeggen...' Hij deed een stapje naar voren, maar

niet op een intimiderende manier. Het had meer iets... intiems. Het deed me denken aan het moment in *Pride and Prejudice* dat Darcy 'Mr. Wickham?' zegt en naar Elizabeth toestapt tijdens zijn aanzoek in de regen in de versie met Keira Knightley. Ik vroeg me af of ik voor de eerste keer van mijn leven ter plekke zou flauwvallen toen hij zijn handen in de zakken van zijn pantalon stak en zei: '...is dat ik de hele middag vergaderingen heb, maar mag ik je later misschien bellen?'

Ja, ja, duizendmaal ja.

'Telefonisch?' zei ik. 'Als een psychopaat?'

'Tja, ik ben vreselijk met emoji's,' zei hij, met een blik die half-serieus en een beetje jongensachtig was.

'Verstuur je regelmatig onbedoelde aubergines?'

'Nee,' zei hij lachend.

'Gebruik je diezelfde afgezaagde tranen-van-het-lachen-emoji voor alles, als een totale sukkel?'

'Ben je een sukkel als je dat doet?'

'Sowieso.'

'Tja, in dat geval, eh, ja.' Zijn ogen keken in de mijne terwijl hij zei: 'Maar serieus, alle sukkeligheid terzijde...'

'Sukkelarij,' verbeterde ik hem. 'Of is het sukkelschap? Sukkelariteit?'

'Sukkeligheid,' herhaalde hij, waarmee hij een eind maakte aan mijn gebrabbel. 'Alle sukkeligheid terzijde... ik vind het eerlijk gezegd wel prettig om de stem te horen van de persoon met wie ik praat.'

Ik had opeens behoefte aan knoflook of een bepaalde soort dolk die ik ter zelfbescherming in de gespierde borstkas van meneer Spierbundel kon stoten, want dat soort uitspraken waren een regelrechte aanslag op mijn eierstokken. Hij vond het wel préttig om de stem van de ander te horen?

Neem anders gelijk mijn hele hart, jij prachtige sukkel.

'Ik zal je mijn nummer geven,' zei ik, en ik deed een poging niet té enthousiast te klinken. 'Maar wat dat bellen betreft kan ik